

Měla jsem původně v plánu popadnout oba ohaříky a vypadnout ven sama. Aby si taky Brtník užil chvíli klidu. Jenže jsem to nestihla a zrovna, když jsme vycházeli z domu, zjevil se u dveří a že si vezme Taliprtku. Navrhla jsem společnou prochajdu a vymajzla s nima k rybníčkům, že tam na něj počkáme. Dostavil se po chvíli a mohli jsme vyrazit. Předala jsem mu krám a vzala si pod taktovku Rumíčka.

Jenže - ono se to stejně potom nakonec vždycky slejvá a prohazuje. Takže když jsme došli k poli a vytáhli balonky, bylo to fučík, kdo má s sebou kterýho psa. Pro mě je v tomhle úseku důležitý, že se Tali nechá hezky odvolat a neřítí se bez povolení do stařiny, tak jak bývalo jejím dobrým zvykem. Písknete na hubu, nebo na píšťalku a vrátí se. Díky krámu teda 😞 , který dělá pojistku . Ale pořád díky pískajícímu krámu, abych byla přesnější.

Je s ním ochotná respektovat to, co jí řeknete. I slovně, pochopitelně. Takže když má tendenci zajít někam, kam nechcete, aby chodila, stačí jí to říct. Někdy důrazně, ano, ale nemusíte rvát jako kretén na buzerplace. Takže když jsme se pak přesunuli dál a ona si vyrazila, že půjde do kšá, stačilo říct, že tadyyy demeee a opravdu šla. Když někde pozapomněla balon, "přikradla" jsem se nenápadně a šla jí ho čórnout. To ji zpravidla přimělo k tomu, že se hned hrnula k balonku zpátky. Někdy to stihla a byla důležitá, někdy ne a já pak juchala vítězný tance a ona řvala jak prokopnutá. To jí zpravidla nebylo nic platný, takže musela usednout na tu svou flekatou kotelnu a počkat, až jí balonek mrsku.

Pak jsme se hezky prohodili a já si zase vzala Rumajzlíka. Abychom si šli taky hezky spolu. Prošli jsme velkým čtvercem stařiny a zamířili na posekanej plácek v sousedství myší louky. Tady zase přišly ke slovu balonky, ale tak trochu pracovně. Žádný jen tak házeníčko, pěkně hledat se bude. Balonky se ztrácely a běhat se pro ně mohlo až po povelu. Střídali jsme to poctivě s tím, že si tam taky jen tak pobíhali. Každý z nich to má jinak. Tali vítá možnost zanořit čumes do trávy a šmejdit si a být si sama. Rumíček sice chvilku taky, ale pak se přišmrdolí a že budeme něco podnikat společně. To ho bavčí ze všeho nejvíc. Stejně jako na začátku polí jsme si i tady ohařiska prohazovali a blbli s nima na střídačku.

A když na kostelíčku zvonili šestou, řekli jsme si, že už půjdem dom. Venku jsme byli skorem dvě hodiny a čoklidi se rozhodně nenudili. Tali dokonce kousek cesty nesla balonek (hmmmm) . Cestou mezi starými domky jsem si s nima trochu cvičila chůzi pospolu a trochu

jsme si povídali. U kostelíčku došlo na hromadný řápičkování 😊 . Je vtipný vidět Tali, jak tohle vzala za svý. Už hezký kousek od sloupků se stačí zeptat, kdoooo že bude dělat řápičky?? a oba se tam hrnou. Tali zpravidla Rumíčka zašlápne, shodí, připlácne ..... a on jen trpělivě uhne a snaživě řápičkuje dál 😊 . Došlo i na slalom mezi lavičkama a je vidět, že se Tali malinko zlepšuje. Když má dobrej den, zvládne podle posunků všechny čtyři proběhnout tak, jak má. Pak, protože se na druhý straně silnice objevila kočka, došlo na vodítko. Jistota je jistota.

No a pak už jsme došli dom, ohařící s sebou praštili na pelechy a kolem sedmý se ozvalo bzučení. Tali ví, kdy se má servírovat a pokud se k tomu nikdo nemá, snaží se dát všemožně najevo, že hladoví a hubne tak, že je to až slyšet. A to dokonce až ve vedlejší sluneční soustavě ☐ .